

ВОДИ НИ ПРИ ЧОРБАДЖИИТЪ.

— **В**ие бѣгате а? Явно е — ти си комита, — казаха на баща ми.

— Не, аги, азъ съмъ миренъ човѣкъ отъ Брѣстово. Тамъ всички турци ме познаватъ.

— А за какво ти е тая брадва въ товара ти?

— Тя ми е потрѣбна за дърва.

— Скоро я хвърли въ снѣга, имансѣсъ гяуръ, куче!

И тате, уплашенъ, веднага я хвърли. Азъ не бѣхъ чувалъ до сега нѣкой да каже куче — такава оскърбителна дума — на тате. Какъ можеше такава дума да му се каже!

Турцитъ го гледаха тъй свирепо, както никой до тогава. Това опасно и много унижително положение на тате издъно раздруса моята детска душа. Азъ почнахъ да треперя. Смъртна блѣдностъ покри и маминото и бабиното лице. Тате стана жълтъ-зеленъ. Той метна очи къмъ брадвата, която захвърли въ първия мигъ на уплахата. Тя лежеше въ снѣга полузарита. Съзряхъ въ погледа му мисль — да се наведе, да я грабне и съ своята мъжка сила да се нахвърли върху турцитъ? Късно бѣше. И двама противници бѣха насочили пушки срещу него, готови да го застрелятъ, само ако рече да мръдне. Неподвиженъ остана той. Чакаше всѣки мигъ да го повалятъ кървавъ. Каква неизразима мъка изпитваше, като му бѣше отнета всѣка възможность да ни защити! Азъ го гледахъ презъ сълзи. Душата ми бѣше препълнена съ жалъ за него. Той дигна очи и съ погледъ обгърна и мене и Митко. Огнена скърбъ надничаше изъ тоя погледъ. Въздишка дълбока раздруса татинитъ гърди. Какво ще стане съ насъ — това го ужасяваше, а не собствената му зла участь.

Бѣше ли сторилъ тате нѣкаква пакость на тия турци? Не! Нито ги познаваше, нито тѣ него. По облѣклото не из-